

สรุปเสวนาวิถีรักษโลก หลากหลายทางเลือก

เนื่องในวันสิ่งแวดล้อมโลก

วันที่ 5 มิถุนายน พ.ศ.2551

ณ ห้องประชุม ชั้น 10 อาคารสภาพระสังมราชคาทอลิกแห่งประเทศไทย

คุณครูอภิรักษ์ เจริญอักษร
ผู้ริเริ่มโครงการของเสิง
เหนือศูนย์ โรงเรียนรุ่งอรุณ

โครงการเริ่มครั้งแรกเมื่อเดือน

กุมภาพันธ์ พ.ศ.2547 เนื่องจากโรงเรียนไม่มีระบบการคัดแยกขยะ ขยะในโรงเรียนพอกพูนมากขึ้น ด้านหน้าโรงเรียนสวยงามมาก แต่หลังโรงเรียนกลับมีขยะอยู่เต็ม ผู้อำนวยการโรงเรียนจึงขอให้ช่วยทำโครงการแก้ไขปัญหาล้างขวดน้ำ จึงจัดตั้งฝ่ายจัดการทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม ที่เริ่มจากคุณครู 3 คนมาเป็นอาสาสมัคร โดยการนำขยะประมาณ 20-30 ถุง มาทำการคัดแยก ทำให้พบว่าขยะทุกอย่างรวมอยู่ในถุงดำ เพราะแม่บ้านต้องการใช้ถุงดำให้น้อยที่สุด เพื่อการประหยัด จึงเริ่มต้นด้วยการดูว่ามีอะไรอยู่ในถุงดำ **อะไรคือขยะตัวจริง? อะไรคือขยะตัวปลอม?** ทั้งที่ไม่มีประสบการณ์ในการแยกขยะมาก่อน แต่คิดว่าต้องทำอะไรสักอย่าง

เริ่มจากการแยกขยะออกเป็นกลุ่ม คือ ขยะอินทรีย์วัสดุที่ย่อยสลายได้ ขยะรีไซเคิลได้ และขยะที่ไม่สามารถแยกได้ (ต้องนำส่งให้ กทม.) และนำขยะรีไซเคิลไปแยกต่ออีก ดูว่ามีอะไรที่ส่งขายได้บ้าง จากนั้นได้ซื้อถังพลาสติกมา 7 ใบ เพื่อใส่ของที่คัดแยกแล้ว เช่น กระดาษ ขวดแก้ว ขวดพลาสติก ขวดชุ่น ขวดใส ปัญหาที่พบคือ จากการเริ่มต้นทำกันเพียงไม่กี่คน จะทำอย่างไรให้แพร่หลายไปในโรงเรียน จึงใช้วิธีการสร้างอาสาสมัคร (Change Agent : **ตัวแทนเพื่อการเปลี่ยนแปลง**) โดยการถ่ายรูปรูปของขยะ แล้วขออนุญาตเข้าไปในห้องประชุมของแต่ละโรงเรียน ห้องประชุมโรงเรียนอนุบาล ประถม มัธยม และฝ่ายธุรการ ให้ความรู้เรื่องปัญหาขยะ การคัดแยกขยะ และขออาสาสมัคร ไม่ว่าจะ

เป็นครูและเจ้าหน้าที่ที่จะช่วยแก้ไขปัญหานี้ ในเบื้องต้นได้อาสาสมัคร 7 คน ช่วยกันคัดแยกขยะ เพื่อหาข้อมูลความจริงว่ามีอะไรอยู่ในขยะบ้าง อะไรคือขยะตัวจริงที่ต้องทิ้งอะไรที่ไม่ใช่ขยะ ในเวลา 3-4 เดือนต่อมามีคนสนใจเพิ่มมากขึ้น

ปีแรก มีการพ่นสีถังขยะเพื่อให้ดูชัดเจนขึ้นในการทิ้งแต่ละอย่าง มีกระบวนการสร้างอาสาสมัครให้เพิ่มขึ้น มีการแยกขยะทุกวัน หนึ่งเทอมเก็บขยะที่คัดแยกแล้วได้ 3 ครั้ง จะทำสถิติการเก็บขยะเพื่อดูความเปลี่ยนแปลง เมื่อทำครบเทอม ผู้อำนวยการโรงเรียนให้รางวัลที่ทำจากขยะรีไซเคิล (โดยให้ครูศิลปะทำ) แก้อาสาสมัคร และหลังจากดำเนินโครงการได้ 2 ปี ได้อาสาสมัคร 50 คน ที่ทำงานอย่างเต็มที่ มีข้อมูลเรื่องการคัดแยกขยะที่แม่นยำมาก เพราะมีส่วนร่วมในการคัดแยกขยะ และนำไปบอกในแต่ละห้องเรียนที่ตนเองประจำอยู่

ในอดีต โน้ชนะเรียนจะมีถังขยะห้องละ 1 ใบ แต่เมื่อมี Change Agent ได้มีการนำเสนอให้ทำโรงแยกขยะในแต่ละชั้นเรียน มีการแยกย่อยไปเรื่อยๆ จนปัจจุบัน มีการแยกย่อยได้ประมาณ 50-60 รายการ บนฐานคิด **โลกนี้ไม่มีขยะ หรือ ขยะตัวจริงไม่มีอยู่ในโลก** ธรรมชาติไม่เคยสร้างขยะมาให้เรา โลกให้แต่สิ่งดีงามมา มีแต่มนุษย์เท่านั้นที่ต้องการผลประโยชน์จากธรรมชาติ

จากขยะ 200 กิโลกรัมต่อวัน ปัจจุบันเหลือ 20 กิโลกรัมต่อวัน ขยะเหลือที่นำไปใช้ได้ เช่น เศษอาหารที่เหลือจากที่เด็กกินไม่หมดจะบริจาคให้บ่อเลี้ยงปลาที่มาขอ ส่วนเศษอาหารที่ปลาไม่กิน เช่น เปลือกผลไม้ เศษผัก กระบองข้าวหลาม นำไปทำปุ๋ยหมักใช้ในแปลงปลูกผักของโรงเรียน

ทุกสิ่งทุกอย่างที่กล่าวมานี้ ไม่ได้เริ่มจากผู้ใหญ่ แต่เริ่มจากเด็กนักเรียน เด็กที่มีความซื่อสัตย์ ตรงไปตรงมา จากคำถามของเด็กที่ว่า แล้วส่วนนี้ สิ่งนี้ อันนี้ จะเก็บไว้ที่ไหน จนเราต้องหาอุปกรณ์มาให้ใส่เพิ่ม เช่น ปากกา 1 ด้าม มีการแยกด้ามพลาสติก ลวดสปริง ใส่ปากกา หัวปากกา (มีหมึกที่เป็นสารเคมีต้องแยกเป็นขยะพิษ) และในชั้นเรียนยังมีการบูรณาการสอนวิชาต่างๆ ที่เกี่ยวกับการคัดแยกขยะ เช่น วิชาคณิตศาสตร์ ให้นักเรียนคำนวณขยะที่คัดแยกแล้วในแต่ละวัน

หลักคิดของโครงการของเสียเหลือศูนย์ คือ มีจิตสำนึกแห่งการบริโภคที่ “ไม่สร้างขยะ” แต่ในเมื่อเรายังต้องใช้ชีวิต

แบบปัจจุบันที่ต้องซื้ออาหารที่บรรจุในกล่องโฟม ถุงพลาสติก ถังนมกล่อง จึงควรตระหนักว่า จะไม่สร้างขยะ มองให้เห็นในความเป็น “สิ่งจำเป็นที่สุด” ของขยะแต่ละชิ้นที่แท้จริงแล้วยังมีคุณค่าในการเป็นทรัพยากรอยู่ทั้งสิ้น ดังนั้น เราจึงต้องร่วมมือกัน ช่วยกันแยกขยะเพื่อนำกลับมาใช้ประโยชน์ แทนที่จะทิ้งไป เปลี่ยนขยะเป็นทรัพยากร เราก็จะเห็นคุณค่าของทุกสิ่ง

ดูข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่

<http://ra.zerowaste.googlepages.com/>

หรือ <http://ra.zerowaste.googlepages.com/KM-ZeroWaste.pdf>

**คุณสาธิต วาดอักษร
ผู้จัดการ โครงการกระดาษ
เพื่อต้นไม้ม**

ริเริ่มโครงการโดยมูลนิธิศูนย์สื่อ
เพื่อการพัฒนา ตั้งแต่เดือน

มิถุนายน พ.ศ.2537 กิจกรรมที่ทำ คือรณรงค์ส่งเสริมให้มีการแยกและรวบรวมกระดาษใช้แล้วในสำนักงาน* โดยจะมีกล่องกระดาษของโครงการฯ ไปตั้งไว้ให้ที่สำนักงาน เมื่อถึงเวลาจะไปเก็บรวบรวมกระดาษที่ใช้แล้วในสำนักงานต่างๆ เพื่อนำมาคัดแยก แล้วนำกระดาษที่รวบรวมได้ไปขายให้กับโรงงานผลิตกระดาษรีไซเคิล รายได้หลังหักค่าใช้จ่าย และเงินบริจาคจะนำไปจัดตั้งกองทุนกระดาษเพื่อต้นไม้ม เพื่อนำไปสนับสนุนกิจกรรมด้านการอนุรักษ์และฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติ เช่น ตั้งกองทุนฟื้นฟูป่าชุมชน จัดกิจกรรมบวชป่า ซึ่งทางโครงการฯ จะเป็นตัวกลางให้กับคนเมืองในการทำกิจกรรม เช่น ปี พ.ศ.2549 ได้จัดกิจกรรมบวชป่า ที่ อ.สันติสุข จ.น่าน พื้นที่ 1,800 ไร่ ปี พ.ศ. 2550 ร่วมกับกลุ่มฮักเมืองน่าน จ.น่าน ปลูกป่าในพื้นที่ 7 หมู่บ้าน ประมาณ 7,000 ไร่ ปลูกป่าตามแนวป่า

สงวน เพื่อใช้เป็นพื้นที่ในการหาอาหารของชุมชนต่อไป และล่าสุดปี พ.ศ.2551 ร่วมกับโครงการบ้านดินไทย ดอทคอม (<http://www.baandinthai.com/>) สร้างบ้านดินให้กับคนยากไร้ ที่ จ.ชัยภูมิ โดยสมทบเป็นค่ากระเบื้องมุงหลังคา จำนวน 12 หลังๆ ละ 15,000 บาท

เมื่อเริ่มแรกโครงการกระดาษเพื่อต้นไม้ม ได้รับการตอบรับอย่างดี มีสมาชิกประมาณ 4,000 บริษัท แต่หลังจากนั้นสมาชิกได้ลดจำนวนลง เนื่องจากแต่ละสำนักงานมีการจัดการกับกระดาษได้เอง และจากวิกฤติเศรษฐกิจฟองสบู่ (พ.ศ.2540) ทำให้หลายสำนักงานปิดตัวลง ปัจจุบันเหลืออยู่ประมาณ 500 บริษัท แต่การใช้กระดาษก็ยังมีขึ้น ซึ่งสมัยก่อนเคยคิดว่าการใช้คอมพิวเตอร์น่าจะทำให้การใช้กระดาษลดลงกว่าการใช้เครื่องพิมพ์ดีด แต่ในความเป็นจริง กลับมีการใช้กระดาษเพิ่มมากขึ้น 7-10% ทุกปี เพราะการใช้เครื่องพิมพ์ดีด เมื่อพิมพ์ผิดก็ใช้ปากกาลบคำผิด แต่คอมพิวเตอร์ส่วนใหญ่จะมีการพิมพ์ออกมาดูมากกว่าการดูจากหน้าจอ เมื่อพิมพ์ผิดก็ต้องสั่งพิมพ์ใหม่ จึงทำให้ต้องใช้กระดาษมากขึ้น

ประเทศไทยมีขยะกระดาษที่เกิดขึ้นทั้งหมด 2.7 ล้านตันต่อปี แต่มีการเก็บกระดาษที่รีไซเคิลแล้วคืนได้เพียง 1 ล้านตัน อีก 1.7 ล้านตัน เสียไปกับการปนเปื้อน การทิ้งขยะของคนไทยจะอยู่ที่ 0.66 กิโลกรัมต่อคนต่อวัน เรายังไม่มีจิตสำนึกในการจัดเก็บขยะเท่าที่ควร การจัดเก็บขยะยังไม่มีประสิทธิภาพ ซึ่งกระดาษเหล่านี้ควรถูกรวบรวมป้อนให้แก่โรงงานผลิตกระดาษ ที่จะนำไปใช้เป็นวัตถุดิบในการผลิตกระดาษรีไซเคิล กลับต้องสั่งซื้อเศษกระดาษจากประเทศสหรัฐอเมริกาและญี่ปุ่น กว่าปีละ 1 ล้านตัน ทำให้สูญเสียเงิน 5,342 ล้านบาทต่อปี เพราะเก็บกระดาษภายในประเทศได้น้อย ทั้งที่ยังมีขยะกระดาษที่ไม่สามารถ

เก็บได้อีกถึง 1.7 ล้านตัน ในขณะที่เรายังทิ้งขยะกันอย่างขาดสำนึกสำนึก

***กระดาษเป็นขยะที่แตกต่างจากขยะอย่างอื่น ถ้ากระดาษไปใส่ในถังขยะที่มีเศษอาหารหรือสิ่งสกปรก ก็ไม่สามารถนำกลับมาใช้ได้อีก ไม่เหมือนพลาสติกที่นำกลับมาล้างทำตามสะดวกได้**

สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมที่

โทรศัพท์ 02-279-0552, 02-617-0832

E-mail : mcdf22@yahoo.com

**คุณมงคล วิจิระพงษ์
รองประธาน ชมรมจักรยาน
เพื่อสุขภาพแห่งประเทศไทย**

ชมรมฯ ก่อตั้งเมื่อปี พ.ศ.2534 เพราะเล็งเห็นว่าในอนาคตราคาน้ำมันน่าจะสูงขึ้น และการพัฒนาบ้านเมืองที่มุ่งไปสู่การสร้างปัญหาให้กับสิ่งแวดล้อมมากขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์ดังนี้ 1) ส่งเสริมการใช้จักรยานในทุกกิจกรรม 2) ส่งเสริมการแก้ปัญหาจราจรด้วยการใช้จักรยานทั่วประเทศ 3) เป็นองค์กรประสานงานระหว่างผู้ใช้จักรยานทั่วประเทศ 4) อนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม 5) ร่วมกันทำกิจกรรมเพื่อสาธารณะประโยชน์ และสันติภาพของมนุษย

โดยชมรมฯ จะมีโครงการที่น่าสนใจ คือ **โครงการรีไซเคิลจักรยาน** เพื่อจัดหารถจักรยาน ให้เด็กนักเรียนยากจน ที่มีความจำเป็นต้องใช้จักรยานไปโรงเรียน (ต้องเดินมาโรงเรียนตั้งแต่ 2 กิโลเมตรขึ้นไป) โดยชมรมฯ จะรับบริจาคจักรยานเก่าทุกสภาพ เพื่อนำมาซ่อมแซมแก้ไขใหม่ให้ใช้งานได้ แล้วจะนำไปมอบให้เด็กนักเรียนยากจนตามโรงเรียนในต่างจังหวัด

โครงการขยะแลกจักรยาน เพื่อการอนุรักษ์และรักษาสิ่งแวดล้อม ชมรมฯ ได้ประสานงานกับสำนักงานการศึกษาขั้นพื้นฐานและโรงเรียนต่างๆ ที่มีโครงการจัดการขยะอยู่แล้ว ให้นักเรียนนำขยะมามอบให้ครูคิดเป็นมูลค่าสะสมไว้เมื่อได้ครบ 500 บาท คุณครูจะส่งหลักฐานมาที่ชมรมฯ ทางชมรมฯ จะจัดส่งเงิน 500 บาท เพื่อรวมกับเงินที่นักเรียนสะสมไว้ ให้คุณครูนำไปซื้อจักรยานให้นักเรียนได้ 1 คัน ซึ่งมีโรงเรียนแจ้งความประสงค์เข้าร่วมโครงการเป็นจำนวนมาก

โครงการจักรยานทางไกลใจถึงใจ เพื่อหาทุนช่วยเหลือผู้ด้อยโอกาส ครั้งที่ 1 เส้นทางจากกรุงเทพฯ-เชียงใหม่ (ใช้เวลา 7 วัน) หาเงินช่วยเหลือผู้ด้อยโอกาสที่ จ.เชียงใหม่ ครั้งที่ 2 เส้นทางจาก จ.นครราชสีมา-กรุงเทพฯ (ใช้เวลา 8 วัน) หาเงินช่วยช้างป่าที่ จ.ประจวบคีรีขันธ์ สร้างแนวกันชนเพื่อไม่ให้ช้างป่าลงมากินพืชผลของชาวบ้าน โดยร่วมกับสถาบันสิ่งแวดล้อมไทย ครั้งที่ 3 เส้นทาง จ.เลย-จ.อุบลราชธานี ร่วมกับชมรมจักรยานเพื่อสุขภาพ จ.อุบลราชธานี ปลูกป่าถาวรจำนวน 200 ไร่ ครั้งที่ 4 เส้นทางจากกรุงเทพฯ-อ.สังขละบุรี จ.กาญจนบุรี ช่วยสร้างโรงเรียนให้กับเด็กด้อยโอกาส ที่พ่อแม่เสียชีวิตจากโรคเอดส์ และยังได้มีการ

ประสานกับหน่วยงานของรัฐ เช่น กทม. สสส. ในการทำโครงการรณรงค์ยุติภาวะโลกร้อน โครงการรณรงค์เพิ่มพลังกาย งดใช้พลังงาน โครงการต่อต้านยาเสพติด

ความคิดที่มีมากกว่าการชี้กิจกรรมเพื่อสุขภาพ คือเกิดจากจิตสำนึกและพลังกลุ่มของสมาชิกชมรม ที่อาสาเข้ามาช่วยทำงาน การพูดคุยถึงการทำกิจกรรม การได้รับบริจาคเงิน

จากสมาชิก จำหน่ายสินค้าของชมรม และจากค่าสมัครสมาชิก เพื่อนำมาใช้ในการทำกิจกรรมต่างของชมรมฯ ซึ่งถ้าเราทำกิจกรรมตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ก็สามารถช่วยได้ทุกส่วนของสังคม ทั้งผู้ด้อยโอกาส ทั้งด้านธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ซึ่งเป็นการปรับตัวเข้าสู่ธรรมชาติให้ได้มากที่สุด

ดูข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่ www.thaicycling.com

คุณกิตติพงษ์ งามรังพิสิฐ
ผู้ร่วมก่อตั้งกลุ่ม We Change

จากอดีตนักกิจกรรมในรั้วมหาวิทยาลัย ทำกิจกรรมที่ไปอยู่ร่วมชาวบ้าน ได้เห็นว่าธรรมชาติ

และสิ่งแวดล้อม ถูกทำลายไปกับการบริโภคมากเกินไป จึงได้จัดรณรงค์ให้คนกรุงเทพฯ ช่วยเหลือชาวบ้านที่ได้รับผลกระทบจากโครงการต่างๆ เช่น การสร้างเขื่อนปากมูล แต่ไม่ได้รับความสนใจ อย่างมากก็แค่ให้เงินบริจาค แต่เมื่อได้คุยเป็นรายบุคคล ทำให้ทราบว่าทุกคนมีใจที่อยากช่วยเหลือ จากพื้นฐานจิตใจที่ดีงาม แต่ยังขาดข้อมูล ไม่รู้ตัวตัวเองทำอะไรได้บ้าง โดยส่วนตัวจะมีความมุ่งมั่นมากที่สามารถคัดค้านโครงการของรัฐได้ แต่เมื่อเสร็จสิ้นจากการชุมนุม ก็กลับมาใช้ชีวิตปกติ ทำให้คิดว่าชีวิตประจำวันไม่ได้นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงโลก ทำกิจกรรมแค่ชั่วคราวชั่วคราวเท่านั้น แต่จะทำอย่างไรให้ชีวิตประจำวันของเราเป็นการเปลี่ยนแปลงสังคมให้ดีขึ้น โลกยุติธรรมและมีสันติภาพ และนี่คือความเป็นมาของการก่อตั้งกลุ่ม We Change

กิจกรรมที่ทำจะดูจากปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคม ซึ่งปัญหาไม่ได้เกิดจากคนทุกคน แต่จะเกิดจากคนที่อยู่ในโครงสร้างคนต่างจังหวัดที่อยู่กับผืนดิน ทำการเกษตร จะทำลายสิ่งแวดล้อมน้อย ในขณะที่คนเมืองทำลายสิ่งแวดล้อม

มากกว่า แสดงว่าปัญหาไม่ได้อยู่ที่ความเป็นคน แต่อยู่ที่ว่าเราอยู่ในระบบแบบไหน

ปัญหาคือคนที่อยู่ในระบบ ที่ไม่ได้ขัดแย้งกับระบบ ต้องทำความเข้าใจระบบและพร้อมที่จะขัดแย้ง จึงเกิดเป็นการปฏิบัติแรก คือ **ขัดแย้งและตื่นรู้** ให้รู้ว่าปัญหาคืออะไร เราอยู่ในระบบโครงสร้างแบบใด จึงเกิด**โครงการปิดทีวี เปิดชีวิต** ถ้าเราปิดทีวี 7 วัน จะทำให้รู้ว่าเราเสียเวลาไปกับทีวีมากยังมีหลายๆ อย่างในชีวิตที่น่าสนใจมากกว่าการดูทีวี **โครงการไม่ซื้อ...ก็สุขได้** คือ การรู้เท่าทันระบบบริโภคนิยมและตระหนักถึงมากขึ้น **โครงการใช้ชีวิตช้าๆ** คนในปัจจุบัน ทำหลายๆ อย่างในเวลาเดียวกัน แต่กลับทำไม่ได้ดีสักอย่าง

การปฏิบัติที่ 2 คือ คั้นคุณค่าเดิมกลับมา คั้นมา ทบทวนค้นหาคุณค่าดีๆ ที่เราหลงลืมไป เช่น พันธุ์ข้าวไทยหลายๆ สายพันธุ์กำลังสูญหายไป จะเหลือเพียงไม่กี่สายพันธุ์เท่านั้น ระบบบริโภคนิยมพยายามสร้างคุณค่าใหม่ๆ ให้เราวิ่งไล่ตามตลอดเวลา

การปฏิบัติที่ 3 คือ ค้นหาความสัมพันธ์ กับผู้คนที่กับสิ่งของ อาทิกิจกรรมจัด**เทศกาลตลาดแบ่งปัน** นำสิ่งของที่เรานำมาใช้แล้ว แต่ยังมีประโยชน์ นำมาแลกเปลี่ยนกัน มีเงื่อนไข คือต้องอธิบายถึงคุณค่าความหมายของของชิ้นนั้น ส่วนคนที่ต้องการของต้องอธิบายถึงความรู้สึกที่ต้องการของชิ้นนั้น ถ้ามีความต้องการของพร้อมกัน ก็ให้

วิธีเป่ายี่งอุบ เมื่อเราได้ของชิ้นนั้นมา เราจะเห็นคุณค่าของมันมาก เพราะกว่าเราจะได้มา ต้องทำให้เจ้าของรู้ว่าของชิ้นนั้นมีคามหมายเพียงใด ทั้งที่บางทีเราสามารถซื้อหาได้ง่ายกว่า

สิ่งต่างๆ ที่ทำเหล่านี้ สมาชิกกลุ่มต้องช่วยกันประกาศตัวโดยใช้วิธีการทำเสื้อยืดธรรมดา ทุกคนสามารถเป็นนักธรรมดาได้ คือ เอาคู่มือ แผ่นพับ เข็มกลัด ไปพูดคุยกับคนทั่วไป เมื่อมีคนเห็นด้วยและสนใจในกิจกรรมที่ธรรมดาให้นำไปหาสมาชิกต่ออีก 5 คน ซึ่งจะคล้ายลักษณะการขายตรง เป้าหมายหลัก คือต้องการให้ทุกคนเป็นนักธรรมดา

ถ้าเป็นผู้นำ ซึ่งแต่ละโครงการจะมีสมาชิกดังนี้ โครงการปิดทีวี เปิดชีวิต มีสมาชิก 555 คน โครงการไม่ซื้อ ก็สุขได้ มีสมาชิก 999 คน แต่จะมีคนที่ปิดทีวีจริงในโครงการธรรมดาโครงการปิดทีวีฯ 7 วัน ประมาณ 10% กลุ่มเป้าหมายหลักที่ตั้งไว้จะอยู่ที่ระหว่างอายุ 18-35 ปี แต่เมื่อทำจริงๆ ก็มีทั้งเด็กและผู้ใหญ่ที่อายุมากกว่าเข้าร่วมธรรมดา

ดูข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่ www.wechange555.com

